

Το σπίτι του δασκάλου

[...]

Το απόγευμα ήρθε με τον κλητήρα και τα δύο του αγόρια και δυστυχώς εκείνη την ώρα έλειπε ο σύζυγός μου. Πάλι καλά που με προειδοποίησαν έγκαιρα οι γείτονες και πρόλαβα να κλειστώ μέσα στο σπίτι μου και να κλειδώσω την πόρτα. Ένας από αυτούς άρχισε να χτυπάει δυνατά την πόρτα, αλλά εγώ δεν άνοιξα, ένιωθα το σώμα μου σαν να είχε παγώσει από την αγωνία και τον φόβο, πράγμα που με έκανε ανίκανη να κουνηθώ. Ύστερα από λίγο η πόρτα δεν άντεξε, ακούστηκαν δύο βαριά χτυπήματα και η πόρτα σωριάστηκε στο πάτωμα, αφήνοντας το σπίτι εκτεθειμένο στον κίνδυνο. Τότε, μόνο, κατάλαβα ότι μαζί με την πόρτα ήμουν έτοιμη να σωριαστώ στο πάτωμα και εγώ. Αυτό ήταν...όλα είχαν τελειώσει. Οι άντρες είχαν μπει μέσα στο σπίτι και εγώ ήμουν μόνη με τα παιδιά, η προβολή οποιασδήποτε αντίστασης θα ήταν μάταιη. Για μια στιγμή σκέφτηκα να αντιδράσω με κάποιον τρόπο, αλλά όχι...παραήταν επικίνδυνο. Η μόνη μου επιλογή ήταν να κάνω ήσυχα και όμορφα αυτό που ήθελαν, έπρεπε να εγκαταλείψω το σπίτι μου. Έτσι με δάκρυα στα μάτια άρχισα να μεταφέρω τα έπιπλα και ό, τι άλλο είχαμε. Κουβάλησα μαζί με τους άντρες το ξύλινο κρεβάτι και τα στρώματα. Ύστερα έχωσα μέσα σε κάτι μπαούλα τα ρούχα των παιδιών, τα πιάτα, τα μπρίκια και μερικά άλλα αντικείμενα. Τα κουβαλήσαμε και τα πετάξαμε, σαν να ήταν σκουπίδια, στον δρόμο και επάνω τους κάθισαν τα παιδιά. Τα καημένα! Ένας Θεός ξέρει πόσο τρομαγμένα πρέπει να ήταν! Τα δάκρυα έτρεχαν ποτάμι από τα μάτια μου μέχρι τη στιγμή που είδα τα παιδάκια μου, τότε κατάλαβα πως έπρεπε να φανώ δυνατή για εκείνα, έτσι πήρα μια βαθιά ανάσα, κατάπια τα δάκρυά μου και συνέχισα να πετάω ολόκληρη τη ζωή μου στον δρόμο. Μετά από λίγο ολόκληρη η γειτονιά είχε βγει στον δρόμο και όλοι τους παρακολουθούσαν με σύγχυση όσα συνέβαιναν. Εγώ στεκόμουν εκεί μόνη και αβοήθητη, με ένα σωρό βασανιστικές απορίες για το πώς θα επιβιώναμε να κατακλύζουν το μυαλό μου. Αφού τελείωσε η μεταφορά, κοίταξα τα λιγοστά μας έπιπλα και προσωπικά αντικείμενα σαβουριασμένα στην άκρη του δρόμου σκεπτόμενη πως αυτό ήταν....η ζωή μου όπως την ήξερα μέχρι τώρα, είχε πλέον τελειώσει!

Θέμις Χατζηγιαννάκη